

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2766/2020
08.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Томислав Ивановић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Ненад Радојичић, адвокат из ..., ради утврђења и чинидбе, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Гж 8883/2018 од 20.11.2019. године, у седници одржаној 08.07.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија тужиоца изјављена против решења Апелационог суда у Београду Гж 8883/2018 од 20.11.2019. године, као недозвољена.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 188/18 од 23.05.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да призна и трпи да тужилац своје право својине на непокретности, како је наведено у изреци, упише у евиденцију непокретности, уз корекцију тужиљиног права својине на укњиженом трособном стану који се налази у истој згради и то у погледу површине утолико што ће уместо 130 м² бити уписана површина од 95,60 м². Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 346.050,00 динара.

Апелациони суд у Београду је решењем Гж 8883/2018 од 20.11.2019. године, ставом првим изреке, укинуо пресуду првостепеног суда у ставу првом изреке и тужбу тужиоца одбацио. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде, тако што је обавезао тужену да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 173.000,00 динара.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/2014, 87/18), оценио да ревизија тужиоца није изузетно дозвољена.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14, 87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају нису испуњени услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из члана 404. ЗПП. Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, односно за новим тумачењем права. Разлози на којима је засновано ревизијом побијано решење нису у супротности са тумачењем права и правним схватањем Врховног касационог суда у погледу надлежности суда да одлучује о захтевима странака, као у конкретном случају. Поред наведеног, тужилац није доказао да постоји различита судска пракса у идентичној чињеничној и правној ситуацији, односно да се у конкретном случају ради о одлуци која одступа од судске праксе.

Против става првог побијаног решења није дозвољена ни редовна ревизија. Ово из разлога, јер (према Закључку Врховног касационог суда усвојеном на седници Грађанског одељења 02.06.2020. године), ако другостепени суд по члану 403. став 2. тачка 3. ЗПП, укине првостепену пресуду и одбаци тужбу, он то чини решењем као врстом одлуке. Већ само та формално-правна чињеница је довољна да се у тим случајевима елиминише примена поменуте одредбе закона и да се о ревизији одлучује применом члана 420. ЗПП. Осим тога, члан 403. став 2. тачка 3. ЗПП садржи и део који захтева да другостепени суд усвоји жалбу, укине првостепену пресуду, али и одлучи о захтевима странака, дакле мериторно оконча спор. Тек тада, дакле, након одлуке о захтевима странака стичу се услови да се о изјављеној ревизији одлучује применом члана 403. став 2. тачка 3. ЗПП, наравно под условима да се не ради о изузецима из раније усвојених закључака Врховног касационог суда (трошкови поступка, камата). Одлука другостепеног суда која је наведена, не може да се сматра преиначењем првостепене пресуде, што би омогућило дозвољеност ревизије по члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП, без обзира која је странка изјавила ревизију.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410., у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Према члану 420. став 1. ЗПП, странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. Ставом другим наведеног члана, прописано је да ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде. Ставом 6. исте законске одредбе, прописано је да ће се у поступку поводом

ревизије против решења сходно примењивати одредбе овог закона о ревизији против пресуде.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, као што је спор у конкретном случају, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У тужби ради утврђења права својине поднетој суду 03.05.2012. године означена је вредност предмета спора у износу од 2.000.000,00 динара, колико износи и вредност предмета спора која се ревизијом побија.

Имајући у виду да се ради о имовинско-правном спору, који се односи на утврђење, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

Ревизија изјављена против става другог побијаног решења такође није дозвољена.

Када је за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, на основу члана 28. став 1. ЗПП, узима се само вредност главног дуга, док се према ставу 2. истог члана, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају у обзир ако не чине главни дуг.

Имајући ово у виду, као и да је у конкретном случају ревизија изјављена против другостепене одлуке, којом је преиначена првостепена пресуда у делу одлуке о трошковима поступка, дакле против решења којим је одлучено о споредном тражењу тужиоца, које не чини његово главно потраживање, то је и ревизија недозвољена.

Без обзира што је одлука преиначена, у ком случају би по члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП, ревизија била увек дозвољена, у овом случају ревизија није дозвољена, с обзиром да ревизија изјављена против решења о трошковима никада није дозвољена према врсти одлуке која се њом побија, сходно члану 403., у вези са чланом 28. став 1. и чланом 420. став 6. ЗПП:

На основу изнетог, применом члана 404. став 2. и 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**